

איזה 'הכל
 עין' אתה
 מצייר?

נקודות של אור

דיבורים מאירים שזכינו לטמוע מפי כ"ק מרן רבינו שליט"א במטח הטכוע פרטת תולדות תטפ"ג

למי יש סבלנות לתהליכים?

הרבי אמר: כל עוד שהאדם לא מחשב רווח מול הפסד – אין לו סיכוי לעשות שינוי!
 האדם יכול להיות צודק במאת האחוזים, ואך אחד לא יוכל להתלונן עליו אם הוא יבצע את הצעד הבא –
 אבל מה זה יתרום לו? האם הוא ירוויח מזה או רק יפסיד?
 רק המחשבה הזו מסוגלת לתת לאדם כוח להשתנות. זה הצעד הראשון!

*

אברהם אבינו ראה את המלאכים שנדמו לו כערביים. אמר הרבי: אצל אברהם אבינו לא היה הבדל מי
 עומד מולו, ערבי, יהודי, מלאך...
 אברהם אבינו למד מכל מצב, כל רגע בחיים וכל אדם שפגש היו לו למסר אלוקי!
 אפילו ערבי יכול להיות מלאך משמים!

*

"אשמנו", חיפשנו מי אשם במצב, אולי ההורים, אולי החברים, אולי הסביבה, אולי הבורא בעצמו – ואולי
 אני עצמי.

"בגדנו", התהלכנו עם ייסורי מצפון שאנחנו בוגדים.

"גזלנו", הלקינו את עצמנו שוב ושוב ולא הבנו איך יכול להיות שגזלנו.

"דיברנו דופי, העווינו", עוד ועוד ייסורי מצפון...

מה הפלא אם כן ש"זהרשענו"?

בעבודת השם אין אשמים! אין לחפש אשמים!

השאלה היחידה אינה מי אשם במצב – אלא 'היכן פספסתי את הנקודה? איפה טעיתי בדרך?'

חרטה אמיתית אינה מצפון מייסר, גם לא מחשבה של 'למה עשיתי את זה? למה??'

זוהי חרטה של רשעים!

חרטה אמיתית ורצויה, היא חרטה של 'למה חשבתי שאני יכול להסתדר לבד? למה לא הקשבתי לבורא
 שדיבר איתי כל הזמן?'

זהו – הפתח לתשובה!

*

ר' אשר אמר: בשביל תאווה רגעית שהיא לא יותר מ'הרף עין' – אנשים מוכנים לוותר על משפחתם, לשרוף את כל כספם ולהחריב את כל מעמדם...

השאלה היא – מה אנחנו מעדיפים: האם את ה'הרף עין' של התאווה, או את ה'תשועת השם כהרף עין'?

*

הדרך מבני ברק לירושלים למשל, אורכת כשעה.

השעה הזו, לכאורה, מתבזזת לריק! הלוואי והיה אפשר לחסוך את הזמן הזה, ולהגיע בתוך שניות אל מחוז חפצנו...

בכלל, כל המושג 'דרך', כל תהליך, הוא רק 'בדיעבד', רק כי אין ברירה ודברים לוקחים זמן... לאנשים אין סבלנות לתהליכים...

אמר הרבי: בעבודת השם – הדרך היא המטרה! כל פסיעה היא מטרה חדשה, כל רגע בתהליך הוא חשוב בלי קשר לרגע שלפני או למטרה הסופית!

'שמרו דרך השם', הדרך עצמה היא חלק מהמטרה!

בדרך, אפשר ללמוד המון. אפשר להתרגל להמתין בסבלנות ולקבל את רצון השם. אפשר להכיר את עצמנו בדרך. אפשר לגלות את חוסר האונים האנושי שלנו, ולהתחבר באמצעותו לבורא...

*

אברהם אבינו עומד בתפילה לפני הקדוש ברוך הוא, ומתחנן להציל את סדום.

הוא מנסה את כל האפשרויות, מבקש מכאן ומשם, מוצא נקודות זכות זעירות בתוך ים של חושך.

אברהם אבינו משקיע בתפילתו, הוא רוצה להציל ארבע ערים מחורבן... והוא לא מצליח.

הבורא הופך את סדום ועמורה, והופך אותם לסמל החורבן, כל זאת – למרות שאברהם התפלל!

שאלו את הרבי: איך לא נשברים במצב כזה? אתה מתפלל, תולה את כל התקוות שהתפילה תפעל את פעולתה – ולא, התפילה אינה מתקבלת. איך אפשר להחזיק מעמד ברגע כזה?

אמר הרבי: השאלה היא – למה אנחנו מתפללים?

אם המטרה של התפילה היא לקבל את מבוקשנו ולהמשיך הלאה – אתם צודקים, אכן זה יכול לשבור את האדם ולהחליש את אמונתו...

כי התפילה היא רק דרך להשיג דבר מה, ואם לא הצלחנו להשיג אותו – מה הטעם בתפילה?

אבל לאברהם אבינו היתה מטרה עליונה בתפילה, מטרה שהיא גבוהה יותר מכל הגשמת בקשה כזו או אחרת!

אברהם אבינו ראה את התפילה כמטרה בפני עצמה! התפילה אינה רק דרך להשיג, היא מקשרת את האדם לבורא!

ואם הבקשה לא התקבלה? זה לא סותר את המטרה העיקרית של התפילה!

י"ל ע"י 'נקודות שול אור' – ספינקא, לקבלת העלון: בבית מדרשנו רחוב דונולו 11 בני ברק

או במייל: a0504171897@gmail.com